

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 435/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajskej prokuratúry v Košiciach č. k. 5 Kn 243/21/8800 z 15. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 18. februára 2022 v znení jej doplnenia doručeného 16. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia bližšie nešpecifikovaných základných práv a slobôd uznesením Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 5 Kn 243/21/8800 z 15. decembra 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry“).
2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Úrad inšpekčnej služby uznesením ČVS: UIS-245/OISV-2021 zo 14. októbra 2021 (ďalej len „uznesenie úradu inšpekčnej služby“) rozhodol tak, že vec podozrenia z prečinu „Zneužívanie právomoci verejného činiteľa“ podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona odmietol podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, keďže nebol daný dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.
3. O sťažnosti podanej sťažovateľom proti uzneseniu úradu inšpekčnej služby rozhodla krajská prokuratúra uznesením č. k. 5 Kn 243/21/8800 z 15. decembra 2021 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú.

II. Argumentácia sťažovateľa

4. Podstatou argumentácie sťažovateľa je vyjadrenie celkovej nespokojnosti s napadnutým uznesením krajskej prokuratúry, ktorým boli podľa názoru sťažovateľa porušené jeho (bližšie nešpecifikované, pozn.) základné práva a slobody. Zároveň v rámci vymedzenia skutkového stavu poukazuje na domnienky a presvedčenia prezentované v trestnom oznámení o tom, že príslušníci Policajného zboru služobne zaradení na odbore kriminálnej polície, 1. oddelení vyšetrovania Krajského riaditeľstva v Košiciach v konaní vedenom pod ČVS: KRP-119/1-VYS-KE-2017 manipulovali vyšetrovanie v jeho trestnej veci v jeho neprospech tým, že manipulovali výpovede dotknutých (sťažovateľom konkretizovaných, pozn.) svedkov. Zároveň konštatuje, že títo príslušníci Policajného zboru na neho vyvíjali psychický tlak tým, že sa mu vyhrážali *«slovami „prídu čerti, bude bu-bu-bu“, čím postupovali v rozpore s § 2 ods. 10, ods. 12 Trestného poriadku, a tak porušili svoje povinnosti podľa § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. o Štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZV a JS SR a ZP v znení neskorších predpisov.»*.

5. Sťažovateľ žiada o ustanovenie právneho zástupcu a v nadväznosti na to aj o predĺženie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti. Obsahom doplnenia ústavnej sťažnosti požaduje, aby ústavný súd počkal s rozhodnutím, kým mu nedoručí príslušné zápisnice z hlavného pojednávania (sp. zn. 1 Tk 1/2018), ako aj zvukový záznam z dotknutého hlavného pojednávania.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o porušení bližšie nešpecifikovaných základných práv a slobôd napadnutým uznesením krajskej prokuratúry, ktorá odmietla sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu úradu inšpekčnej služby, ktorým bola vec podozrenia z prečinu „Zneužívanie právomoci verejného činiteľa“ podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona odmietnutá podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, keďže nebol daný dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku, t. j. sťažovateľ v podstate vyjadruje nespokojnosť s celkovým záverom, resp. posúdením veci krajskou prokuratúrou.

7. Ústavný súd konštatuje, že obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. c) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, a podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je povinnosť uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

8. Keďže ústavná sťažnosť neobsahuje označenie základných práv a slobôd, ktoré mali byť napadnutým uznesením krajskej prokuratúry porušené, ani relevantné odôvodnenie, nespĺňa zákonom predpísané náležitosti návrhu [§ 123 ods. 1 písm. c) a d) zákona o ústavnom súde].

9. Keďže sťažovateľ žiadal o právne zastúpenie, a teda nie je zastúpený advokátom, nemožno od neho očakávať podanie formálne bezchybného podania. Ústavný súd nemôže rozumne vyžadovať, aby sťažovatelia právni laici, ktorí sa naň obracajú, namietali v podaniach porušenie konkrétnych označených článkov ústavy alebo medzinárodných dohovorov spolu

so zodpovedajúcou ústavnoprávnou argumentáciou. Minimálnou požiadavkou však musí byť ucelený opis skutkového stavu, prípadne vyjadrenie nespokojnosti s postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré podľa sťažovateľa odôvodňuje nutnosť zásahu ústavného súdu. Ústavný súd musí mať možnosť z obsahu podania prinajmenšom posúdiť predostreté okolnosti so zameraním sa na existenciu možných porušení základného práva alebo slobody, aby mohol zvoliť ďalší postup (m. m. IV. ÚS 49/2021, I. ÚS 268/2022).

10. V prípade nedostatkov náležitostí návrhu prichádza do úvahy postup podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyzvaním sťažovateľa na doplnenie odstrániteľných nedostatkov podania. Posudzovaný návrh sťažovateľa na začatie konania obsahuje neodstrániteľné nedostatky, ako je absencia zrozumiteľného a dostatočne konkrétneho odôvodnenia a vykonateľného petitu (presné vymedzenie toho, čo sťažovateľ žiada), avšak z jeho podania je možné vyčítať popis skutkového stavu, ako aj vyjadrenie nespokojnosti s celkovým záverom, resp. posúdením veci krajskou prokuratúrou.

11. V kontexte uvádzaných skutočností ústavný súd v okolnostiach prerokovanej veci preferoval materiálny prieskum návrhu pred bezpodmienečným trvaním na všetkých zákonných náležitostiach a u sťažovateľa nezastúpeného právnym zástupcom nepristúpil k odmietnutiu podania len pre nesplnenie náležitostí podľa zákona o ústavnom súde. Navyše, za určitých okolností môžu prevážiť hľadiská procesnej efektívnosti a rýchlosti konania a ústavný súd rozhodne o podanom návrhu aj bez odstraňovania jeho nedostatkov. Je tomu tak v prípade, keď ústavný súd dospeje k záveru, že ani prípadné doplnenie návrhu by za žiadnych okolností nebolo spôsobilé privodiť sťažovateľovi úspech pri jeho predbežnom prerokovaní (m. m. III. ÚS 250/2020, I. ÚS 165/2022).

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením krajskej prokuratúry:

12. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade uvádza, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07, III. ÚS 147/2016).

13. Keďže sťažovateľ vo svojej podstate nesúhlasí so závermi napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry, ústavný súd považuje za smerodajné poukázať na to, že právo fyzickej osoby

na začatie trestného konania proti osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010). V ústave a ani v Trestnom poriadku nie je upravené právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám (m. m. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013). Inak povedané, základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy nie je možné vykladať v zmysle garancie úspechu v konaní či zaručenia práva na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa. Rovnako ani z dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní (m. m. I. ÚS 508/2019).

14. Oznamovateľ vo všeobecnosti, ale ani oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá preto ústavou ani dohovorom zaručené právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní (m. m. IV. ÚS 180/09, III. ÚS 46/2011). Vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu. Jednotlivec, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, zároveň nemá ani ústavou alebo dohovorom zaručené právo, dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili ním prezentovaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. II. ÚS 164/2022).

15. Ako vyplýva z obsahu ústavnej sťažnosti, sťažovateľ sa trestným oznámením jednoznačne domáhal trestného stíhania zodpovedných osôb a svoj neúspech v tomto smere považoval za porušenie jeho základných práv a slobôd. Ústavný súd už konštatoval, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, že ho za trestný čin označí poškodený. Poškodený má právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom Trestným poriadkom a orgány činné v trestnom konaní majú následne povinnosť sa nimi zaoberať a rozhodnúť o nich, avšak posúdenie, či skutok napĺňa alebo nenapĺňa definíčné znaky trestného činu (§ 8 Trestného zákona), resp. či sú prítomné okolnosti vylučujúce jeho protiprávnosť ako jedného z definíčných znakov trestného činu, je plne v ich kompetencii. Každý má síce zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave (m. m. III. ÚS 173/2018).

16. Či už teda sťažovateľ pristúpil k označeniu základných práv a slobôd, alebo nie, vyjadrením svojho nesúhlasu s posúdením jeho sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu úradu inšpekčnej služby, v ktorej argumentoval najmä zmanipulovaním dotknutých svedeckých výpovedí, sa nič nemení na skutočnosti, že trestné stíhanie inej osoby alebo prípadné podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť jeho základného práva alebo slobody.

17. Nad rámec už uvedeného záveru ústavný súd poukazuje aj na obsah napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry, ktorým táto zamietla sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu úradu inšpekčnej služby, pretože ju nepovažovala za dôvodnú. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedla, že vychádzala z písomného podania sťažovateľa ako oznamovateľa, listinných materiálov z vyšetrovacieho spisu ČVS: KRP-119/1-VYS-KE-2017, ako aj ďalších listinných dôkazov, ktoré tvorili súčasť vyšetrovacieho spisu a na ktoré úrad inšpekčnej služby poukazoval. Konštatovala, že sa v celom rozsahu stotožňuje s postupom, ako aj uznesením úradu inšpekčnej služby, t. j. s ním zisteným skutkovým a právnym stavom veci, ako aj so samotnými právnymi úvahami deklarovanými v jeho rozhodnutí. Doplnila, že právna analýza je výstižná, vecná, správna a zodpovedá § 176 ods. 1 a 2 Trestného poriadku, na základe čoho na ňu v podrobnostiach odkázala. V zmysle jej posúdenia sa policajti v priebehu vyšetrovania trestnej veci sťažovateľa, v rámci ktorej bol tento už právoplatne odsúdený, nedopustili konania, ktoré by zakladali ich trestnoprávnu zodpovednosť za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona, t. j. nedošlo k naplneniu obligatórnych znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu, keďže nebolo zistené, že by vykonávali svoju právomoc *contra legem* s úmyslom zadovážiť niekomu neoprávnený prospech, prípadne spôsobiť inému škodu, ako ani za iný trestný čin. Prokurátorka krajskej prokuratúry tiež poukázala na systematicky sa opakujúce argumenty sťažovateľa uplatnené v predchádzajúcich podaniach, ktorými sa podľa jej názoru snaží zvrátiť pôvodné rozhodnutie o jeho vine vo veci právoplatného odsúdenia za obzvlášť závažný zločin vraždy. Zároveň sa však osobitne vyjadrila k jeho námietke zaujatosti. V neposlednom rade poukázala na to, že v kompetencii vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby je vyhodnotenie, či došlo v postupe policajta k takému konaniu, ktoré by založilo jeho trestnoprávnu zodpovednosť. V závere uviedla, že v prípade, ak sa zmenia okolnosti, resp. vyjdú najavo nové skutočnosti týkajúce sa dotknutého trestného konania, sťažovateľ je oprávnený podať nové trestné oznámenie.

18. Pretože krajská prokuratúra odkázala na odôvodnenie uznesenia úradu inšpekčnej služby zo 14. októbra 2021, ústavný súd považoval za náležité oboznámiť sa aj s jeho znením. Vyplýva z neho podrobný popis skutočností potrebných pre skonštatovanie vôbec podozrenia zo spáchania dotknutého trestného činu, ako aj bližšie ozrejenie toho, ako je potrebné interpretovať skutkovú podstatu prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa. V nadväznosti na uvedené, vychádzajúc pritom aj z častí vyšetrovacieho spisu ČVS: KRP-119/1-VYS-KE-2017, konštatoval nezistenie žiadnych skutočností odôvodňujúcich začatie trestného stíhania. Zároveň nepovažoval za preukázané ani skutočnosti opodstatňujúce prejednanie tvrdeného konania v priestupkovom či disciplinárnom konaní príslušnými orgánmi.

19. Vo vzťahu k sťažovateľovým tvrdeniam o zmanipulovaní svedeckých výpovedí sa úrad inšpekčnej služby vyjadril explicitne na strane 4 svojho rozhodnutia. Konkrétne, vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľa o tom, že časť dôkazov bola zabezpečená nezákonne, konštatoval, že súd vykonáva dokazovanie na základe voľného hodnotenia dôkazov, na základe ktorých je možné vysloviť záver o vine, resp. nevine, pričom postup v priebehu vyšetrovania je oprávnený kontrolovať dozor vykonávajúci prokurátor. Sumarizoval, že výkon oprávnení a procesných úkonov ustanovených v Trestnom poriadku nezakladá trestnoprávnu zodpovednosť a predmetné oprávnenia neprináležia úradu inšpekčnej služby, ktorému teda neprislúcha hodnotiť či revidovať rozhodnutia príslušníkov Policajného zboru v inej jeho súčasti či rozhodnutia súdov.

20. V kontexte argumentácie sťažovateľa spočívajúcej v jeho nesúhlase s napadnutým uznesením krajskej prokuratúry a tvrdení prezentovaných v ním podanej sťažnosti proti uzneseniu úradu inšpekčnej služby zo 14. októbra 2021 (manipulácia s dôkazmi, pozn.), ako aj s poukazom na skutočnosti popísané najmä v bode 14 až 16 tohto uznesenia ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

21. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je potrebné poznamenať, že ústavný súd môže v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. III. ÚS 265/2014).

22. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov na vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

23. Vzhľadom na výsledok posúdenia tejto ústavnej sťažnosti ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III.1. odôvodnenia tohto uznesenia) je evidentné, že išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, teda v danom prípade neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nevyhovел (bod 2 výroku uznesenia).

24. Sťažovateľ v rámci žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu žiadal o predĺženie lehoty pre podanie ústavnej sťažnosti. Ústavný súd pre komplexnosť uvádza, že lehota na podanie ústavnej sťažnosti je lehotou zákonnou a kogentnou a jej zmeškanie nemožno odpustiť napriek tomu, že to zákon o ústavnom súde výslovne neustanovuje. Nedodržanie zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti je zákonom ustanoveným dôvodom odmietnutia ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 1 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V okolnostiach prerokúvanej veci síce nedošlo k ustanoveniu právneho zástupcu, avšak v opačnom prípade by jeho úloha po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou spočívala najmä v tom, že by predmetnú ústavnú sťažnosť podanú v zákonom stanovenej lehote doplnil, aby mala náležitosti vyžadované zákonom o ústavnom súde.

25. Z obsahu doplnenia ústavnej sťažnosti je tiež zrejmé, že sťažovateľ žiadal ústavný súd „počkať“ s rozhodnutím, kým ústavnému súdu nedoručí zápisnice z hlavných pojednávaní v trestnej veci, v ktorej bol už právoplatne odsúdený a v ktorých sú zaznamenané výpovede troch dotknutých svedkov a zvukového záznamu z hlavného pojednávania, na ktorom bol uskutočnený výsluch jedného z nich. Ústavný súd k predmetnému uvádza, že nie je skutkovým súdom, ale je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti a v tomto nemôže vykonať dokazovanie. Ústavný

súd nevykonáva procesné úkony trestného konania ani nehodnotí dôkazy vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní (ani všeobecnými súdmi) a nemôže ani nahrádzať nimi prijaté právne závery, pokiaľ nie je v rozpore so znením, zmyslom a s účelom vo veci aplikovaných právnych noriem, čo v danom prípade napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry ústavný súd nezistil. Tento záver by predmetné dokumenty (nedoručené ani po vyše piatich mesiacoch od podania ústavnej sťažnosti, pozn.) v okolnostiach prerokúvanej veci, aj s ohľadom na procesnú ekonomiu, podľa názoru ústavného súdu nemohli viesť k inému rozhodnutiu o tejto ústavnej sťažnosti, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2022

Miloš Maďar
predseda senátu